

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **M. Š.**, nar. X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M., advokátem,
se sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO 00064581,
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti: **Sécheron Hasler CZ, spol. s r.o.**, IČO 45796211,
se sídlem Podnikatelská 556, Běchovice, 190 11 Praha 9
zastoupena JUDr. Janem Brožem, Ph.D., advokátem,
se sídlem Teplého 2786,530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2023, č. j. MHMP 431545/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou podanou dne 26. 4. 2023 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2023, č. j. MHMP 431545/2023 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 21 (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 20. 12. 2022, č. j. UMCP21/20723/2022/SU/Kup (dále jen „*společné povolení*“), kterým byl k žádosti společnosti Sécheron Hasler CZ, spol. s r.o. (dále jen „*OZNŘ*“), podle ustanovení § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), schválen stavební záměr označený jako „*Přístavba a stavební úpravy výrobní haly, úpravy sítě technické infrastruktury X*“ na pozemcích parc. č. XA (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XB (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XC (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XD (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XE (ostatní plocha), parc. č. XF, parc. č. XG, parc. č. XH, vše v k. ú. X (dále jen „*stavba*“ nebo „*záměr*“).
2. Stavební úřad ve společném povolení uvedl, že do okruhu účastníků řízení nebyl zahrnut pozemek žalobce parc. č. XI v k. ú. X, neboť navrhovaný záměr vzhledem ke svému umístění (uvnitř areálu) a skutečnosti, že nedochází k žádné úpravě stávajícího připojení na tuto komunikaci, nemůže nijak ovlivnit vlastnická či jiná práva žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný jako nepřipustné zamítl.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně uvedl, že zkoumal, zda v předmětném řízení mohlo být stavebním záměrem (resp. jeho prováděním) přímo dotčeno vlastnické právo žalobce jako vlastníka pozemku parc. č. XI v k. ú. X. V případě žalobce by v úvahu přicházelo účastenství v předmětném společném řízení podle § 96k písm. e) stavebního zákona. Právním pojmem „přímé dotčení“ se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48, a ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-91, kde dovodil, že přímým dotčením je nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. Navržené jednopodlažní přístavby a stavební úpravy výrobního komplexu uvnitř stávajícího průmyslového areálu s potřebným administrativním, technickým a sociálním zázemím za účelem optimalizace výrobního procesu, nemají potenciál zásadním způsobem změnit poměry v lokalitě, a tudíž ovlivnit vlastnická práva žalobce.
4. Pokud jde o důsledky samotného provádění stavby, žalovaný uvedl, že přestože je pozemek v přímém sousedství s pozemky stavby, její provádění bude probíhat „uvnitř“ průmyslového areálu a de facto „uvnitř“ stávajících objektů tvořících písmeno „U“ na části pozemku, která s pozemkem žalobce přímo nesousedí. V případě pozemku žalobce se jedná o veřejnou účelovou komunikaci, která sama o sobě produkuje hluk z dopravy, a tudíž není zřejmé, jak z hlediska šíření předpokládaných zátěží po dobu výstavby mohou imise hluku ovlivnit vlastnická práva žalobce. Byť v průběhu stavby dojde ke krátkodobému zvýšení hladiny hluku, projektová dokumentace obsahuje informace o dodržení hygienických limitů stanovených nařízením vlády č. 272/2011 Sb., zvýšený provoz na komunikacích v okolí

stavby bude eliminován omezením rychlosti a frekvence nákladní dopravy dodržováním dopravních předpisů, čištěním vozidel stavby, aby se zamezilo znečišťování komunikace. K překročení přípustných hygienických limitů pro hluk ze stavební činnosti při dodržení opatření, které snižují imise hluku, prachu a vibrací, nedojde. Při dodržování podmínek vyplývajících z nařízení vlády č. 272/2011 Sb., mj. při manipulaci s prašným nebo sypkým materiálem, kdy budou aplikována účinná opatření na zamezení prašnosti a zatěžování okolí prachem plachtováním a kropením, nedojde k obtěžování imisemi v míře nepřiměřené poměrům po dobu provádění stavební činnosti. Předmětnou změnou stavby se hlukové poměry ve sledované lokalitě změní minimálně. Je nepochybné, že po dobu provádění stavby bude kvalita prostředí oproti stávajícímu stavu zhoršena. Jedná se však o stav dočasný, který je spojen s realizací každé stavby. Protože stavebník i zhotovitel stavby mají kromě povinnosti realizovat stavbu podle projektové dokumentace ověřené stavebním úřadem i povinnosti vyplývající ze stavebního zákona, z předpisů s ním souvisejících a ze zvláštních právních předpisů, neměla by míra negativních účinků stavby na sousední objekty překročit limity vymezené příslušnými předpisy. K návrhu se z hlediska ochrany veřejného zdraví vyjadřovala Hygienická stanice hlavního města Prahy, která vydala souhlasné stanovisko. Nelze opomenout ani skutečnost, že zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ukládá orgánu ochrany veřejného zdraví kontrolu dodržování hygienických limitů hluku. V případě, kdy orgán ochrany veřejného zdraví zjistí porušení povinnosti v ochraně veřejného zdraví, může výkon činnosti pozastavit. Na podporu své argumentace žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 5 As 6/2009-94.

5. Účastenství v řízení nelze přiznat ani z důvodu žalobcem tvrzeného „napojení“ stavby na pozemek žalobce, kterému nelze přisvědčit. K novému dopravnímu napojení předmětného průmyslového areálu na veřejnou účelovou komunikaci Podnikatelská po realizaci záměru nedojde. Nedochozí k žádným úpravám ani k budování nové technické infrastruktury. Dopravní napojení se nemění, je stávající a bude nadále řešeno z ul. Podnikatelská stávajícím napojením.
6. Pozemek žalobce je pozemkem s veřejně přístupnou účelovou komunikací, která je součástí sítě komunikací, kterými je zajištěn přístup (příjezd) k jednotlivým nemovitostem či areálům v lokalitě. Na příjezdové trase do areálu není žádné omezení pro určitý druh dopravy ani omezení nejvyšší povolené hmotnosti, je zde pouze omezení nejvyšší povolené rychlosti a v jednom místě omezení průjezdné výšky na max. 4,2 m. Podle leteckých snímků je na těchto komunikacích motorová doprava provozovaná osobními, nákladními auty, kamiony i autobusy, těžká technika se zde vyskytuje zcela běžně. Doprava pro účely realizace i provozu předmětného stavebního záměru nepředstavuje žádný nový druh dopravy, který by se na síti těchto komunikací již neprovozoval. Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) v § 19 zakotvuje princip tzv. obecného užívání komunikací. Soudní judikatura se výkladem § 19 zákona o pozemních komunikacích opakovaně zabývala a dospěla k závěru, že veřejně přístupnou účelovou komunikaci může veřejnost obecně využívat, a to bez výslovného povolení jejího vlastníka uděleného pro jednotlivé uživatele komunikace. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, či ze dne 12. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3505/2018. Žalobce je tedy jako vlastník veřejné účelové komunikace povinen respektovat využívání této komunikace veřejností a z tohoto důvodu ji stavebník může využívat k přístupu na stavbu.

7. Vlastnictví veřejně přístupné účelové komunikace však nezaručuje automaticky účastenství ve společném územním a stavebním řízení nebo v jiném řízení podle stavebního zákona jenom proto, že po této komunikaci je zajištěn přístup na pozemky stavby, aniž by se řešilo nové napojení na tuto komunikaci, anebo proto, že stavba bude prováděna částečně na pozemku, jehož jiná část sousedí s touto veřejně přístupnou účelovou komunikací, či proto, že po dobu jejího provádění dojde v okolí stavby ke krátkodobému zvýšení hladiny hluku, který se ve vztahu k pozemku nijak zásadně negativně neprojeví.
8. Pokud žalobce namítá, že jeho vlastnictví k pozemku je, resp. bude realizací záměru přímo dotčeno, a to zejména zvýšením frekvence dopravy, zvýšeným zatížením pozemku opomenutého účastníka s ohledem na pohyb těžké techniky, je nutno opakovaně uvést, že na příjezdové trase do předmětného průmyslového areálu není žádné dopravní omezení pro určitý druh dopravy ani omezení nejvyšší povolené hmotnosti. Doprava pro účely realizace i provozu předmětného stavebního záměru nepředstavuje žádný nový druh dopravy, který by se na síti těchto komunikací již neprovozoval. Navíc uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu předmětné veřejné účelové komunikace. V této souvislosti lze pro úplnost uvést, že z vyjádření silničního správního úřadu vyplývá, že v celé městské části Praha 21 platí zákaz vjezdu vozidlům hmotnosti nad 6 tun, jenž se týká i vozidel stavby povolené předmětným společným rozhodnutím. Lze uzavřít, že omezení vlastnického práva používáním veřejné účelové komunikace vychází ze zákona. Toto omezení je již stávající a daném případě nedochází k novým skutečnostem, které by vyvolaly nové omezení vlastnických či jiných práv vlastníka pozemku se stávající provozovanou veřejně přístupnou komunikací. Skutečnosti, ze kterých žalobce dovozuje své účastenství neshledal žalovaný důvodnými, resp. zakládajícími účastenství žalobce v předmětném společném řízení.

Žalobní body

9. Žalobce ve své žalobě předně poukázal na § 94k písm. e) stavebního zákona, na komentářovou literaturu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-91, a uvedl, že mu mělo příslušet postavení účastníka řízení, a to zejména s ohledem na skutečnost, že je výlučným vlastníkem nemovité věci přímo sousedící s pozemky, na kterých má být realizován stavební záměr. Žalobce je toho názoru, že jeho vlastnictví k pozemku je, resp. mohlo by být realizací záměru přímo dotčeno, a to zejména zvýšenou úrovní hluku v důsledku realizace stavebního záměru, která se může vymykat úrovni hluku přiměřené místním poměrům, zvýšením úrovně vibrací v daném místě, kdy vyjma realizace stavebního záměru se na pozemku žalobce nevyskytují fakticky žádné jiné zdroje vibrací a zvýšením frekvence dopravy a zatížením pozemku žalobce (těžkou technikou).
10. K založení postavení účastníka řízení v návaznosti na vlastnictví pozemku žalobce postačí pouhé potenciální dotčení, nikoli pak dotčení faktické. Žalobce je toho názoru, že v daném případě lze pouze velice složitě dovozovat, že by snad žalobci nemělo příslušet postavení účastníka řízení, resp. že by žalobce neměl být realizací stavebního záměru přímo dotčen. I kdyby nemělo fakticky dojít k přímému dotčení práv žalobce, což však žalobce sporuje, má žalobce za to, že zde je nepochybně splněna podmínka „potenciálního“ dotčení. Ačkoli žalobce nespornuje, že pozemek žalobce je ze své podstaty tzv. veřejnou účelovou komunikací, která slouží jakožto dopravní spojnice v rámci předmětného průmyslového areálu, v rámci kterého bude záměr realizován, uvedenou skutečnost nelze podle názoru žalobce brát jako absolutní „omluvu“ pro to, aby byl žalobce v rámci řízení zcela opomenut a nebyla žalobci

dána možnost chránit své oprávněné zájmy. Je pravdou, že pozemek žalobce je předmětem tzv. obecného užívání, avšak stále zde *ex lege* existuje „limit“ ohledně rozsahu užívání pozemku žalobce, kdy tento je možné užívat pouze k těm činnostem, pro které je komunikace určena. V případě, že bude realizován stavební záměr, je podle názoru žalobce nepochybné, že způsob užívání pozemku žalobce se bude odlišovat od stavu, který panoval, resp. panuje na pozemku žalobce před zahájením realizace stavebního záměru.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, zopakoval svou argumentaci z odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že není zřejmé, v čem se způsob užívání pozemku žalobce bude v případě realizace záměru odlišovat od stavu, který panoval, resp. panuje na tomto pozemku před zahájením realizace. Stavebník pozemek žalobce užívá a po dobu stavby bude i nadále užívat, pouze k těm činnostem, pro které je komunikace určena.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

12. OZNŘ se ztotožnila s argumentací žalovaného a rovněž měla žalobu za nedůvodnou. Stavební záměr bude realizován v zásadě několik desítek metrů od hranice s pozemkem žalobce a navíc „skrytě“. Samotná skutečnost, že je žalobce mezující soused, nepostačuje pro to, aby se stal účastníkem řízení dle § 94k písm. e) stavebního zákona, jelikož toto ustanovení vyžaduje, aby bylo dáno kvalifikované přímé dotčení jeho vlastnického práva. V dané věci je nutno úcastenství posuzovat s přihlédnutím k tomu, že se jedná o tzv. běchovický výzkumný areál, kde sídlí řada průmyslových společností, a to např. třeba i další společnost, která se zabývá testováním mnohatunových výrobků, které je nucena běžně dopravovat do své části areálu. Stejně tak OZNŘ využívá pro svou podnikatelskou činnost kamionovou a nákladní dopravu. Celý běchovický areál tedy svým způsobem zatěžuje pozemky žalobce. Stavební záměr je umístován do „U“ na místo stávající haly a staveb, tedy jde o využití stávajících prostorů, přičemž dle společného povolení stavební záměr nijak nezvyšuje nároky např. na dopravu v klidu, nevyvolává žádné nové nároky na technickou a dopravní infrastrukturu. Stavební záměr je navíc umístěn ve značné vzdálenosti a „v zákrytu“ od pozemků žalobce. Na pozemku žalobce se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, která je intenzivně využívána. Samo o sobě to, že jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci podle OZNŘ neznámá, že by žalobce nikdy nemohl být účastníkem řízení, avšak je to významný aspekt při posouzení celé věci. S prováděním v zásadě jakékoliv stavební činnosti je spojena řada svým způsobem negativních důsledků, avšak je nutné se zabývat tím, zda jde o míru nepřiměřenou poměrům, jelikož pokud bychom akceptovali tvrzení žalobce, že jakýkoliv hluk, prach, vibrace apod. může znamenat vznik úcastenství v řízení, pak by účastníkem řízení *ad absurdum* měli být vlastníci všech pozemků, na nichž se nachází přístupové pozemní komunikace, až z míst, odkud bude navážen stavební materiál. OZNŘ připomněla, že žalobce zcela vědomě koupil pozemky, na nichž jsou areálové komunikace, které jsou účelovými pozemními komunikacemi s obecným užíváním, a tedy si musel být vědom toho, že tyto pozemní komunikace mohou být kýmkoliv a kdykoliv užívány. V důsledku umístění a realizace stavebního záměru nedojde k novému napojení na předmětnou komunikaci a bude využito stávající napojení.

Řízení před soudy

13. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 12. 2023, č. j. 11 A 74/2023-61, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Při posouzení, zda žalobce byl účastníkem společného územního a stavebního řízení, samostatně hodnotil, zda jeho vlastnické právo

mohlo být přímo dotčeno jednak prováděním stavebního záměru, jednak provozem na jím vlastněné veřejně přístupné účelové komunikaci poté, co bude stavební záměr dokončen. Městský soud se ztotožnil se žalovaným, že vlastnické právo žalobce následným provozem stavebního záměru přímo dotčeno nebude. Jak vyplývá z bodu B.4 dokumentu Průvodní a Souhrnná technická zpráva, který byl součástí podkladů pro vydání společného rozhodnutí, „výstavba hal H2 a H3 nevyvolá potřebu navyšování kapacity dopravy a obsazenosti – dopravní kapacity, vč. parkovacích stání zůstávají beze změny intenzita do i z areálu se nemění“. Jde-li však o samotné provádění stavby, podle bodu B.8 písm. d) uvedeného dokumentu „[d]ojde pouze ke krátkodobému zvýšení hladiny hluku mechanizací a dopravou, dále ke zvýšení prašnosti při suchém a větrném počasí, nečistota komunikací v okolí, zvýšený provoz na místních komunikacích při určitých fázích stavby“. Podle městského soudu tak vlastnické právo žalobce mohlo být prováděním záměru dotčeno, čímž byla splněna podmínka účastenství v řízení. Na tomto posouzení nic nemění poukaz žalovaného na nepřekročení hygienických limitů, neexistující dopravní omezení či skutečnost, že negativní vlivy jsou spojeny s realizací každé stavby, jakož i na opatření, která budou činěna za účelem ochrany komunikace. Podle městského soudu totiž nejde o okolnosti, pro které žalobce nemohl být účastníkem společného územního a stavebního řízení, nýbrž případně až o argumenty související s vypořádáním věcných námitek žalobce proti stavebnímu záměru.

14. O kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 As 13/2024-75 (dostupný, stejně jako další citovaná soudní rozhodnutí, na www.nssoud.cz), kterým rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem společného územního a stavebního řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.) přezkoumal znovu žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobce na výzvu městského soudu zaslanou před vydáním původního rozsudku sdělil, že s tímto postupem souhlasí, a žalovaný na výzvu soudu nevyjádřil nesouhlas, tudíž se má za to, že i on s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Městský soud po vrácení věci Nejvyšším správním soudem již znovu účastníky o možnosti nařízení jednání nepoučoval, neboť je vázán názorem NSS, který rozhodnou otázku beze zbytku posoudil. I kdyby totiž bylo ve věci nařízeno jednání, nemohl by městský soud v této věci rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Soud při tomto postupu vycházel z rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010-92.
17. Městský soud nejprve uvádí, že předmětem soudního přezkumu bylo v projednávané věci rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť bylo podáno osobou, která není účastníkem předmětného řízení. Povahou rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost či nepřípustnost se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. Přitom konstatoval, že na rozdíl od včasného a přípustného odvolání, o němž odvolací orgán rozhoduje podle § 90 správního

řádu a kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabývá právní moci až s právní mocí rozhodnutí o odvolání, v případě opožděného nebo nepřipustného odvolání nabývá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci samostatně, a to právě uplynutím lhůty pro odvolání, na čemž již opožděné nebo nepřipustné odvolání nemůže nic změnit. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti němuž bylo podáno opožděné nebo nepřipustné odvolání, tak netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné nebo nepřipustné, aniž by bylo přitom rozhodnutí správního orgánu prvního stupně současně potvrzováno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008-135, a ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75).

18. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81).
19. V daném případě je tedy mezi účastníky sporné, zda žalobci náleží postavení účastníka řízení podle 94k písm. e) stavebního zákona, dle kterého je účastníkem společného územního a stavebního řízení osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno. Žalobce má na rozdíl od žalovaného za to, že je realizací stavebního záměru na pozemku přímo sousedícím s jeho pozemkem přímo dotčen. V této souvislosti upozorňuje na negativní vlivy spojené s realizací stavby (zvýšená úroveň hluku, zvýšená úroveň vibrací, zvýšená frekvence dopravy a zatížení pozemku žalobce těžkou technikou). Dále uvádí, že v případě, že bude realizován stavební záměr, je nepochybné, že způsob užívání pozemku žalobce se bude odlišovat od stavu, který panoval na pozemku žalobce před zahájením realizace stavebního záměru.
20. NSS ve svém zrušujícím rozsudku zdůraznil, že je nutné přihlédnout k dosavadnímu způsobu užívání pozemku žalobce, který je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Ta je běžně využívána osobními i nákladními auty, kamiony i autobusy a zcela běžně se na ní vyskytuje těžká technika. Dále pak uvedl, že „za situace, kdy je veřejně přístupná účelová komunikace na pozemku žalobce zcela běžně využívána nákladními vozidly, Nejvyšší správní soud nemůže identifikovat žádný způsob, kterým by doprava související s realizací stavebního záměru, byť by dočasně vedla k vyšší intenzitě dopravy na této komunikaci, mohla sama o sobě ovlivnit podstatu, obsah a výkon vlastnického práva žalobce. Nejde o žádnou nepředvídatelnou zátěž. Městský soud se v této souvislosti omezil na pouhé konstatování závěru dokumentu *Průvodní a Souhrnná technická zpráva o „zvýšeném provozu na místních komunikacích“*. Tento obecný závěr se však týká všech komunikací v okolí výrobního areálu, které budou využívány vozidly v souvislosti s realizací stavby, a to i těch, jež jsou v mnohem větší vzdálenosti. Nijak z něj neplyne, v čem konkrétně by mohla ve vztahu k pozemku žalobce nastat změna oproti stávajícímu stavu. Žalobce pak v odvolání i žalobě tvrdil, že jeho vlastnické právo bude zvýšením

intenzity dopravy přímo dotčeno, ani on sám ale žádný možný konkrétní následek nespecifikoval. Realizace stavebního záměru nebrání žádnému jinému využití jeho pozemku, neboť to je vyloučeno s ohledem na to, že se na něm nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Nebylo ani zjištěno, že by se zvýšení intenzity dopravy dotýkalo vlastnického nebo jiného věcného práva žalobce k jiné nemovité věci v okolí této komunikace, kterou by žalobce využíval např. k bydlení nebo za jiným účelem. [28] Přímé dotčení vlastnického práva žalobce si nelze dost dobře představit ani v možném „krátkodobém zvýšení hladiny hluku mechanizací a dopravou“ v souvislosti s realizací stavebního záměru, neboť samotná veřejně přístupná účelová komunikace svým užíváním vytváří hluk a vibrace. Možné zvýšení nečistoty komunikace v okolí je zase přirozeným důsledkem užívání veřejně přístupné účelové komunikace. Rovněž není zřejmé, jaký vliv by mohlo mít zvýšení prašnosti, které je spojeno s jakoukoli stavbou, na možnost pokračování užívání této komunikace. Stavební záměr ostatně vychází z předpokladu, že tato komunikace bude moci být užívána po celou dobu realizace stavby ve stejné míře jako doposud, a související nákladní vozidla ji tak budou moci užívat....[30] Není-li možné učinit rozumnou úvahu o vlivu, který mají uvedené imise na užívání předmětné veřejně přístupné účelové komunikace oproti dosavadnímu stavu, pak nelze odůvodnit ani závěr o přímém dotčení vlastnického práva jejího vlastníka. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem společného územního a stavebního řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona.“

21. Městský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žalobci nenáleželo postavení účastníka společného územního a stavebního řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona.

Závěr a náklady řízení

22. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, kterému by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jeho běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
24. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, nemohly jí takové náklady vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2024

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu